

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 274/05
06.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Milojević Dragomira, predsednika veća, Inić-Drecun Milene, Čavlina Gorana, Cvetković Bate i Jocić Dragana, članova veća sa savetnikom Vrhovnog suda Sandić Ksenijom, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela teškog dela protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, rešavajući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Vranju Kt. br. 30/04 od 2.12.2004. godine i branioca optuženog advokata AB izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Vranju K. broj 40/04 od 19.11.2004. godine, u sednici veća održanoj dana 6.4.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe Okružnog javnog tužioca u Vranju Kt. br. 30/04 od 2.12.2004. godine i branioca optuženog AA, a presuda Okružnog suda u Vranju K. broj 40/04 od 19.11.200. godine se POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom optuženi AA, oglašen je krivim za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i u smislu člana 42. i 43. OKZ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 13.12.2003. godine do 11.1.2004. godine.

Optuženi je obavezan da plati sudu na ime paušala 4.000,00 dinara kao i troškove krivičnog postupka u iznosu od 16.500,00 dinara sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 68. OKZ prema optuženom je izrečena mera bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od dve godine a koja će zabrana biti upisana u njegovoj vozačkoj dozvoli po pravosnažnosti presude, s tim da se vreme provedeno u zatvoru ne uračunava u vreme trajanja ove mere.

Istom presudom oštećeni BB i VV za ostvarivanje imovinsko pravnog zahteva upućeni su na parnicu.

Protiv ove presude izjavili su žalbe:

- Okružni javni tužilac u Vranju zbog odluke o kazni s predlogom da prvostepena presuda bude preinačena u delu odluke o kazni i optuženom izrečena kazna zatvora u dužem trajanju i

- branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o krivičnim sankcijama s predlogom da prvostepena

presuda bude preinačena tako što će delo optuženog biti pravno kvalifikovano kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 4. u vezi člana 195. za koje da mu bude izrečena znatno blaža kazna kao i da se ukine mera bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od dve godine prema optuženom ili pak da pobijana presuda bude ukinuta i predmet vraćen istom sudu na ponovno suđenje.

Zamenik Republičkog javnog tužioca Srbije stavio je predlog Ktž. br. 398/05 od 23.2.2005. godine kojim podržava žalbu i žalbeni predlog Okružnog javnog tužioca da prvostepena presuda bude preinačena tako što će optuženi biti osuđen na kaznu zatvora u dužem trajanju.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u odsustvu uredno obaveštenog zamenika Republičkog javnog tužioca, na kojoj je razmotrio sve spise predmeta, zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u žalbama javnog tužioca i branioca optuženog, našao:

U prvostepenom postupku nije učinjena ni jedna bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP, pa ni one na koje se u žalbi branioca optuženog ukazuje iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP navodeći da nisu dati dovoljni, valjani neprotivrečni razlozi o odlučnim činjenicama, a naročito u pogledu umišljaja optuženog prilikom izvršenja krivičnog dela, te da je to dovelo i do povrede krivičnog zakona jer je delo optuženog trebalo pravno kvalifikovati kao krivično delo iz člana 201. stav 4. u vezi člana 195. stav 3. KZ RS.

Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno ocenio sve izvedene dokaze i za sve svoje činjenične i pravne zaključke dao dovoljno jasnih i ubedljivih razloga i naveo dokaze na kojima iste zasniva.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog pobija pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja prvostepenom presudom u pogledu postojanja umišljaja kod optuženog prilikom izvršenja radnje krivičnog dela i ističe da alkoholisanost optuženog nije odlučujuća činjenica za pravnu kvalifikaciju dela optuženog, jer je utvrđeno da optuženi nije imao nameru da upravlja traktorom kritičnom prilikom pre nego što je sebe doveo u alkoholisano stanje, već je odlučio da on preduzme vožnju traktorom u situaciji kada je bio svestan da je sada pokojni PP u znatno pijanijem stanju od njega i da nije mogao bezbedno da upravlja traktorom, te optuženi nije pristao na dovođenje u opasnost bliskog rođaka i najboljeg prijatelja sa kojim je bio u izuzetno dobrim odnosima, već je upravljanje traktora preduzeo radi sprečavanja eventualnih posledica, te je nehatno postupao.

Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud utvrdio kao nespornu činjenicu da je iz izveštaja hemiskotoksikološke analize alkohola u krvi Zavoda za zaštitu zdravlja u Vranju utvrđeno da je od optuženog uzeta krv na analizu radi utvrđivanja stepena alkoholisanosti u 21,55 sati 12.12.2003. godine te da je u uzorku utvrđeno 0,94 promila alkohola u krvi optuženog a na osnovu nalaza lekara veštaka neuropsihijatra dr GG od 16.11.2004. godine i 26.1.2004. godine utvrđeno je da u vreme saobraćajne nezgode oko 18,30 časova u krvi optuženog je postojala koncentracija alkohola od 1,39 gram promila te da se radilo o lakom pijanstvu, a što je bilo u skladu i sa količinom alkohola koju je optuženi konzumirao kritičnog dana, a o čemu su se izjašnjavali i brojni saslušani svedoci kako o alkoholisanosti pre tako i o njegovoj alkoholisanosti neposredno posle saobraćajne nezgode, zbog čega prvostepeni sud nije ocenio kao verodostojnu odbranu optuženog da je optuženi nakon saobraćajne nezgode konzumirao alkohol, jer to nije potvrdio niko od saslušanih svedoka izuzev sina optuženog DD koji je izjavio da je grdio svoga oca što je posle udesa pio a koji iskaz je pravilno prvostepeni sud ocenio kao neverodostojan jer je u pitanju zainteresovani svedok.

Prvostepeni sud je pravilno zaključio da je postojala uzročna veza između alkoholisanog stanja optuženog i njegove preduzete radnje kada je na delu puta sa usponom držao menjač u trećem stepenu prenosa umesto u prvom ili drugom, usled čega je došlo do malaksavanja motora i kretanja traktora unazad a zatim i do njegovog prevrtanja kada je sada pokojni PP koji je sedeo na hidraulici traktora iza optuženog pao ispod traktora tako da je traktor prešao preko njegove glave i tom prilikom zadobio teške telesne povrede kako je to bliže opisano u izreci prvostepene presude tako da je na licu mesta nastupila smrtna posledica. Stoga se neosnovano u žalbi branioca optuženog ukazuje da veštak lekar neuropsihijatar je trebalo da uzme u obzir da je nakon saobraćajne nezgode optuženi konzumirao značajnu količinu alkohola, kao i da je veštak saobraćajne struke utvrdio da alkoholisano stanje optuženog nije u uzročnoj vezi sa malaksavanjem motora traktora, njegovim kretanjem unazad i prevrtanjem. Naime, po oceni Vrhovnog suda iz nalaza i mišljenja veštaka saobraćajne struke ĐĐ proizilazi da je prilikom kretanja uz uspon optuženi menjač traktora držao u trećem stepenu prenosa umesto u prvom ili drugom pa da je zbog toga došlo do gubljenja snage i malaksavanja motora a potom do njegovog kretanja unazad i prevrtanja nakon vraćanja unazad na putu dužine od oko 18 metara, te izašao van leve ivice kolovoza i udario uz

uzdignuti deo zemlje što je bio uzrok prevrtanja traktora i nastanka saobraćajne nezgode, a da je do svega ovoga došlo zbog psihofizičkog stanja optuženog kao vozača traktora. Stoga je pravilno prvostepeni sud alkoholisano stanje optuženog od 1,39 gram promila alkohola doveo u uzročnu vezu sa njegovim nemanjem realne prestave o svom kretanju traktorom, osobinama i stanju puta sa usponom krećući se traktorom sa menjačem koji je držao u trećem stepenu prenosa umesto u prvom ili u drugom, usled čega je došlo do gubljenja snage traktora, njegovog kretanja unazad i prevrtanja, te pada sada pokojnog PP sa traktora tako da mu je traktor prešao preko glave i tom prilikom zadobio teške smrtonosne povrede. Ocenom nalaza veštaka EE prvostepeni sud je utvrdio da je traktor zatečen ostavljen u trećoj brzini, a da je postojala tehnička ispravnost traktora njegovih svih pneumatika, da su sve spone na traktoru bile originalne i ispravne kao i poluge, zglobovi i da je ceo mehanizam u funkciji na oba točka kao i akumulator i ceo mehanizam za kočenje bio ispravan, odnosno traktor je bio potpuno tehnički ispravan, te je jedini uzrok saobraćajne nezgode bilo nepravilno upravljanje optuženog traktorom na putu sa usponom kada je koristio treći stepen prenosa menjačem, a ne prvi ili drugi, a što je bilo u uzročnoj vezi sa alkoholisanim stanjem optuženog i njegovom nesposobnošću da u takvom stanju bezbedno upravlja traktorom. Stoga se pokazuje kao neosnovana odbrana optuženog da je on sa svojim traktorom iste marke uvek sa menjačem u trećem stepenu prenosa bezbedno upravljao na mestu saobraćajne nezgode, te da alkoholisano stanje optuženog nije u uzročnoj vezi sa nastupelom posledicom.

Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog ukazuje da kod optuženog nije postojao umišljaj prilikom preduzimanja radnje izvršenja krivičnog dela, jer da je optuženi bio svestan da je sada pokojni ŽŽ bio u znatno pijanijem stanju zbog čega se on i odlučio da upravlja traktorom. Iz prednjeg u povezanosti sa utvrđenim stepenom alkoholisanosti optuženog proizilazi da je optuženi bio svestan svog alkoholisanog stanja i da preduzimanjem vožnje traktorom u takvom stanju ugrožava javni saobraćaj, te je na to pristao olako držeći da teža posledica neće nastupiti, odnosno prvostepeni sud je pravilno utvrdio da je u odnosu na osnovno krivično delo ugrožavanja javnog saobraćaja optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, a da je nehatno postupao u odnosu na težu smrtnu posledicu. Stoga se neosnovano u žalbi Javnog tužioca ukazuje da je povređen krivični zakon kada je delo optuženog pravno kvalifikovano kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS kao što je neosnovan i predlog u žalbi da prvostepena presuda bude preinačena tako što će delo optuženog biti pravno kvalifikovano kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 4. u vezi člana 195. stav 3. KZ RS.

S obzirom na izneto Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog povrede krivičnog zakona te se pokazuje neosnovan i predlog u žalbi da prvostepena presuda bude preinačena tako što će optuženi biti oglašen krivim za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 4. u vezi člana 195. stav 3. KZ RS ili pak da pobijana presuda bude ukinuta i predmet vraćen istom sudu na ponovno suđenje.

Ispitujući odluku suda o kazni, povodom žalbi javnog tužioca i branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti koje su od značaja za odmeravanje kazne optuženom u smislu člana 41. OKZ, pa s obzirom da nije utvrđena ni jedna otežavajuća okolnost kao i uzimajući u obzir brojne olakšavajuće okolnosti, kao i optuženi ranije nije osuđivan, da je u godinama i pred penzijom, te da je bio korektnog držanja pred sudom i izrazio visok stepen odgovornosti i kajanja, posebno što mu je sada pokojni PP bio rođak, komšija i odličan prijatelj, a on je bio još pijaniji od optuženog, zbog čega se optuženi odlučio da upravlja njegovim traktorom kritičnom prilikom, to se žalba javnog tužioca zbog odluke o kazni i žalbeni predlog da prvostepena presuda bude preinačena tako što će optuženom biti kazna strožije odmerena pokazuje kao neosnovan. Po oceni Vrhovnog suda pravilno je prvostepeni sud utvrđene brojne olakšavajuće okolnosti ocenio kao osobito olakšavajuće i u smislu člana 42. i 43. OKZ ublažio optuženom zakonom propisanu kaznu za izvršeno krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine što predstavlja najblažu kaznu koja se za ovo krivično delo može izreći i koja se dalje ne može ublažiti, zbog čega se pokazuje kao neosnovana i žalba branioca optuženog u delu odluke o kazni. Po oceni Vrhovnog suda izrečena kazna zatvora u trajanju od jedne godine optuženom je srazmerna težini i društvenoj opasnosti izvršenog krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog, te je nužna i dovoljna da se u konkretnom slučaju ostvari svrha kažnjavanja iz člana 33. OKZ.

Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda zbog krivične sankcije - izrečene mere bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od dve godine po pravnosnažnosti presude, s tim da se vreme provedeno u zatvoru ne uračunava u vreme trajanja ove mere, jer je ista osnovano i pravilno izrečena u smislu člana 68. KZ s obzirom da je optuženi vožnju kritičnom prilikom preuzeo u alkoholisanom stanju, pa se pokazuje opasnim da on upravlja motornim vozilom "B" kategorije za vreme od dve godine kako je to napred izneto.

Sa iznetih razloga, a na osnovu člana 388. ZKP, Vrhovni sud je odbio kao neosnovane žalbe nadležnog javnog tužioca i branioca optuženog, te potvrdio prvostepenu presudu, a kako je to bliže naznačeno u izreci ove presude.

Predsednik veća,
sudija,
Dragomir Milojević, s.r.
Zapisničar,
Ksenija Sandić, s.r.

Za tačnost opravka

OK